

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 485. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 4: Charles Mingus, deel 8. In 1940 werden voor het eerst de musici die in de poll van het muziektijdschrift Metronome aan de top waren gekomen, bijeengebracht voor een plaat. Dat ging een aantal jaren zo door, verwaterde vooral door exclusieve contracten en de daaruit voortvloeiende problemen, er was er nog een in 1953, het lukte Norman Granz als laatste om in 1956 de winnaars van '55, of althans een belangrijk deel daarvan, op te nemen dankzij de welwillende medewerking van vele platenmaatschappijen - die dan ook allemaal op de hoes genoemd werden. Waar bij de ~~Metronome~~ Metronome All Stars ^(van Joor '53) altijd een big band geformeerd moest worden, (die dus nooit ingespeeld was, en er kwam dus nimmer ^{echt iets van terecht}), beperkte Granz zich net als Columbia in 1950 en MGM in '53, tot de top-solisten. Zijn session, één stuk van twintig minuten, werd een van de beste. Met name baritonsaxofonist Serge Chaloff was zeer in vorm en reageerde adequaat toen bij zijn solo collega Gerry Mulligan de studio binnensloep, maar ook het rhythm-team van drummer Art Blakey en bassist Charles Mingus was fantastisch bezig. Zij beginnen: eerst Blakey, dan valt Mingus in, volgen gezamenlijk pianist Billy Taylor en gitarist Tal Farlow. Dan komt gezamenlijk gespeeld het thema van Charlie Parker's "Billie's bounce", genoemd naar een secretaresse van promotor Billy Shaw, en daarna de soli. Zoot Sims-tenorsaxofoon, Eddie Bert-trombone, Serge Chaloff-baritonsaxofoon, Charles Mingus-bas, Teddy Charles-vibrafoon, Tony Scott-klarinet, Billy Taylor-piano, Al Cohn-tenorsaxofoon, Tal Farlow-gitaar, altsaxofonist Lee Konitz die kennelijk dicht bij Blakey's hi-hat stond want je hoort de technicus de schuif opendoen voor Konitz en dan wordt meteen die hi-hat veel luider, ^{daarna} ~~en~~ drummer Art Blakey en tenslotte Thad Jones, die nu voor mijn oren de trompet voor cornet verwisseld heeft. Even de ritmesectie, thema en uit. De Metronome All Stars, 18 juni 1956 voor Clef in NYC: "Billie's bounce".

plaat 1 Metronome All Stars: Billie's bounce (Charlie Parker)
1 - 20:05 - Clef MG C-743

De Metronome All Stars van 1955 voor het Norman Granz-label Clef, NYC, 18 juni 1956. In volgorde: Art Blakey-drums, Charles Mingus-bas, Billy Taylor-piano en Tal Farlow-gitaar, thema: "Billie's bounce", solos. Zoot Sims-tenorsaxofoon, Eddie Bert-trombone, Serge Chaloff-baritonsaxofoon, Charles Mingus-bas, Teddy Charles-vibrafoon, Tony Scott-klarinet, Billy Taylor-piano, Al Cohn-tenorsaxofoon, Tal Farlow-gitaar, Lee Konitz-altsaxofoon, Art Blakey-drums, Thad Jones-cornet. Thema en uit. Als ooit de term 'all stars' toepasselijk was, dan wel hier, het aardige was dat de groep het ook wáár maakte, uitzonderlijk voor top-musici met, zeker toen, zoveel ego. Hoewel Mingus met zijn LP's dan wel succes had of op zijn minst opzien baarde en daardoor publiciteit kreeg, waren zijn engagementen in de tweede helft van de jaren vijftig niet echt overvloedig. Dus accepteerde hij aanbiedingen voor studio-sessions. Zo van de jonge Quincy Jones, (Chicago 14 maart 1933), die trompet speelde bij Lionel Hampton toen ook Clifford Brown in dat orkest zat, en zich daarna als jazz-arrangeur manifesteerde, evolueerde naar de top-producer/arrangeur in de pop-business - tot nu aan toe. Quincy Jones deed in september 1956 een session voor ABC-Paramount, titel van de LP 'That's how I feel about Jazz', Mingus deed in twee sessions mee. Op de 14e met Art Farmer-trompet, Jimmy Cleveland-trombone, Herbie Mann-fluit, altfluit, tenorsaxofoon, Gene Quill-alt-, Lucky Thompson-tenor-, Jack Nimitz-baritonsaxofoon. Milt Jackson onder het pseudoniem Brother Soul-vibrafoon, Hank Jones-piano, Charli Persip-drums. In het arrangement van Quincy Jones, het Cannonball Adderley-thema "Sermonette".

plaat 2 Quincy Jones: Sermonette (Cannonball Adderley)

1/3 - 6:00 - ABC-Paramount ABC-149

"Sermonette" van Cannonball Adderley met solistisch Art Farmer-trompet (harmon demper), Lucky Thompson-tenorsaxofoon, Milt Jackson-vibrafoon, Gene Quill-altsaxofoon en opnieuw Farmer. Father John Crowley staat bij de bezetting vermeld als 'handclapper'.

Tot slot nu uit de session van twee dagen later, 16 september, toen Milt Jackson niet meer meespeelde, Phil Woods^{ds} altsaxofonist was i.p.v. Gene Quill, ~~en~~ ^{en} Billy Taylor pianist Hank Jones opvolgde, de door Quincy Jones gearrangeerde Harold Arlen-song: "A sleepin' bee".

zelfde Quincy Jones: A sleepin' bee (Harold Arlen)
1/2 - 4:42 - idem

"A sleepin' bee", muziek Harold Arlen en in deze instrumentale versie zonder de tekst van Truman Capote, arrangement Quincy Jones die ook het orkest leidde. **Solisten:** Phil Woods-altsaxofoon, Art Farmer weer met harmon-demper-trompet, Charles Mingus-bas. Voor ABC-Paramount, NYC, 16 september 1956. Volgende keer: "The Clown". Dit was NOS Jazzgeschiedenis 485, MdR.

0 0 0 0 0

NA 50 943

37:09

mont. 15.03.50